

Літературне читання

Робота з дитячою книжкою

Здраствуй, літечко!

Мета: вдосконалювати навички свідомого виразного читання; викликати в учнів почуття зачарування красою рідної природи; поглибити знання про літо; прищеплювати любов до поетичного слова, виробляти розуміння і почуття його краси; сприяти розвитку образного мислення й мовлення; виховувати спостережливість, любов до природи.

АРТИКУЛЯЦІЙНА РОЗМИНКА

- **Як капає дощ?**
- **Як гуркоче грім?**
- **Як гуде машина?**
- **Як дзижчить комар?**
- **Дмухнемо на
кульбабку!**

* Мовленнєва розминка

Ки-ки-ки — дуже любим ми казки.

Ця-ця-ця — ох цікава казка ця.

Ни-ни-ни — вчать всьому нас вони.

Ву-ву-ву — хочу слухати нову.

**Я всміхаюсь
сонечку:**

**– Здрастуй,
золоте!**

**Я всміхаюсь
квіточці:**

– Хай вона цвіте!

**Я всміхаюсь
дощику:**

**– Лийся, мов з
відра!**

**Друзям усміхаюся
Зичу їм добра!**

Кожна пора року має свою неповторну красу. Багато хто вважає найкращою весну, бо все навколо оживає, бує травами і квітами, сади і гаї наповнюються співом птахів. А кого не зачарує краса осіннього лісу або біла казка красуні — зими? Всі пори року прекрасні. Сьогоднішній урок позакласного читання ми присвяtimo красному літечку, бо воно запрошує нас покупатися й позагоряти на сонечку, скуштувати солодких кавунів і динь, помилуватися достиглим хлібом.

ЛІТО

Як то гарно, як то любо
Грає сонце над Дніпром.
У м'якій смугастій шубі
Джміль дріма під лопухом.
Пахне літом. Синій дзвоник
Ніжно світиться між трав.
А манісінький сюрконик
Нам на скрипочку заграв.

Оксана Кротюк

Про які ознаки літа розповідає авторка у вірші?

Про який сніг розповідає автор у вірші?

Серед літа випав сніг

Серед літа випав сніг
Серед літа ведмежата
Поховалися в барліг.
– Треба, – кажуть, – знову спати,
Бо на землю випав сніг.

Як почули це сороки,
То сміялись цілий день:
– От, дурненькі лежебоки,
Полюбуйтеся лишень.

Полягали тихі й кволі,
Налякалися зав'юг,
А насправді – це з тополі
Облетів останній пух.

Петро Сорока

Анатолій Качан
СОНЯШНИКИ

Уже важка, як олово,
Роса за перелазами,
А в соняшників голови
Косинками зав'язані.
Косинками барвистими
І маминою хусткою —
Щоб горобці-пройдисвіти
Насіння не полускали.
Це соняшники граються
У піжмурки, як діти:
На вітрі колихаються,
Наосліп ловлять літо.

Про який літній місяць йдеться у вірші?

Літо

Олег Погинайло

Які зміни в природі відбуваються із приходом літа?

Ось і літо прийшло. Тепле, веселе. Дружно гудять бджоли, ніжно колишуться трави, колосяться на полях хліба. Саме у цю пору ліс жив небаченим життям. Велика лісова галявина, які ніби ще недавно була вкрита маленькою травичкою, квітувала. Яких тільки рослин на ній не було: ромашка, звіробій, полин, м'ята, дзвіночки, материнка, люцерна. Великий – великий килим нагадувала вона. Вухастих любив її. А ще більше любив літо за найдовші у році дні, за чарівні медові аромати, які постійно можна було відчувати у повітрі. Цікавим було все. Навіть дощик який зволожував землю. М'який, лагідний він ніколи і нікого не ображав. І це розуміли навіть рибки, які жили у ставку. А грибочки? Один за одним з'являлися вони; маленькі і великі, подібні на хатинки під якими можна сховатися, відпочити. Літо. Час ягід. Дозріває суничка, приваблює чорним кольором черемха. Смак її терпкий, але дуже смачний. Пливають і пливають по небу хмарки. Кличуть у подорож, у країну, що називається просто, – літо.

Золоті бджоли Михайло Слабошпицький

У нас новина: дідусь завів бджіл.
Дві маленькі хатки стоять за нашою великою хатою у садку, і я вже зранку біжу до них.
Хатки називаються вуликами.
Продеру очі, зирк у вікно — сонячні промені стрибають по шибках.
Зирк по хаті — їх повна хата. Отак вистрибом літають. Наче ті бджоли. Тільки не гудуть. То на дзеркалі зблиснуть, то у відрі з водою, то на миснику серед посуду.
Якби не бджоли — сидів би і дивився.
Побіжу до бджіл.
Гульк — а на порозі півень.
"Кукуріку!" — здоровкається зі мною.
Треба б йому нотацію прочитати, що знову водив курей у шкоду. Але він довго огризатиметься. Показуватиме, начебто не розуміє. Потім з ним побалакаю.
Тільки я кажу півневі:
— Ніколи мені — іду пасти бджіл.
Він сердиться і гулькотить, мовби повен рот води набрав.

— Ото треба було в шкоду не ходити,— таки кажу
йому. Хай зрозуміє свою помилку.
Він образився і пішов до криниці. Ліг, очі заплющив.
Треба кинути йому зерна.
Кидаю зерна. Він згукує курей, а тут бджоли летять.
Знову запізнився через цього півня!
Бджоли полетіли пастися аж на гречку. Якби ж вони
втрапили назад.
Побіг би, пригнав би назад, але не знаю, де наші, а де
чужі. Треба їх якось позначити.
Сиджу біля вуликів. Дивлюся, як танцюють золоті
бджоли на сонці.
Дзвенять. Раді-радісінькі, що тепло, що немає дощу і
що я сиджу біля них. Ці нікуди не дінуться. Вони
вулик стережуть. Якби ті не заблукали — дорога
далека до гречки.
Може, собаку завести, хай пасе їх.
По телевізору показували, як собаки овець пасуть.
З бджолами собаці буде легше — їх вовки не крадуть.
Скажу дідусеві про собаку.
Сонце гріє, трава росте, я слухаю.

Летять!

Летять, наче літаки. Одна за одною. Ото, мабуть, напаслися! Сідають. Залазять у вулик. Щось кажуть тим, які вулик стерегли. Хваляться, яка добра гречка.

Тепер ці спочивають, а ті летять.

Біжу за ними і свищу, щоб не одбилася яка в дорозі. А назустріч дід.

— Куди це ти летиш?

— Бджоли пасти!

— Бджоли пасти? — чомусь дивується.

— Треба собаку завести, то не буде мені мороки. І курей глядітиме і бджоли пастиме,— кажу йому, бо скільки можна без собаки жити?

— Буде тобі собака,— обіцяє він.

А бджоли вже полетіли — і не видно, й не чути їх. А мені знову потерпай, чи втраплять додому.

Ідемо з дідом до вуликів. Він щось там порається.

— Смачний для тебе мед буде,— каже дід.— Такої гречки давно не родило.

Бджоли його не бояться. Сідають на білу бороду — прямо в рот заглядають, що він скаже.

А мене ще бояться. Бо не звикли. Нічого, звикнуть.

Шкода, що в мене борода не росте. Вони думали б, що я дід. І теж сідали б на бороду.

О, знов летять!

Теж напаслися. І не заблукали. От розумні! Як собаки,
розумні!

Дід правильно їх вибрав.

Прямо над хатою — сонце.

І вони вилітають начеб прямо з того сонця.

Летять до вуликів. До нас.

Гудуть, блищать проти сонця.

— Золоті в нас бджоли,— кажу дідові.

— А золоті ж,— погоджується.— Золоті...

Якою ти уявляєш професію «пастух бджіл»?

Чому хлопчик хоче бути схожим на свого дідуся?

Василь Чухліб

Діти, оцініть вчинки Тетянки і Тарасика.

- Зачитайте з тексту як виправив свою помилку хлопчик?

- Чому вчить нас це оповідання?

СКРИПОЧКА

Тетянка поливає квіти біля хати, аж Тарасик тут як тут:

— Хочеш послухати музику?

— Хочу.

Тарасик подав Тетянці велику гарбузову квітку, перев'язану травинкою.

— Ось приклади до вуха.

І справді музика! У квітці немовби маленька скрипочка грає!

— Як це ти зробив? — Тетянка й про поливальничку забула.

— А дуже просто,— розказує Тарасик.— Пішов на город, підстеріг, коли бджола у гарбузову квітку залізла. І зачинив її там. Ось і є музика!

— Ти що! — спохмурніла Тетянка.— їй треба з квітки на квітку літати, мед збирати. Давай випустимо бджілку.

— Давай? — погодився Тарасик.

Він розкрив квітку, і з неї враз вилетіла бджола.

Покружляла трохи над дітьми і подаленіла. На город чи на пасіку.

А Тетянці й Тарасикові ще довго вчувалося, як грає маленька скрипочка.

Домашнє завдання

«Сонячні вітрила»

**с.139-144 читати, відповідати
на питання**

С. 145-147 виконати завдання